

Avskrift av Linnea Hofgrens självbiografi

”Spridda drag ur min levnad och Guds kärleks förande med mig.”

”Den som offrar tack, han ärar mig; och den som aktar på sin väg, skall jag låta se Guds härlighet.” Ps 50:23

Min moder var en kristen. Hon genomgick svåra yttre och inre lidanden, och vid denna tid (1868) väntade hon sitt åttonde barn, som hon sedan brukade kalla sin ”smärtas barn”.

Redan innan det föddes lovade hon det åt Gud och sökte tidigt att genom ord och vandel visa hän på den helige Guden, den gode Fadern, den trofaste Frälsaren. Varje dag läste hon ur bibeln för oss, och varje söndag, då vi ej bevistade den allmänna gudstjänsten, samlade hon oss omkring ordet och sökte väcka vår kärlek till Frälsaren, samt att uppföda oss i tukt och Herrens förmaning, tillämpande det ordet som säger: ”Du skall tala med dina barn om Herren, när du sitter i ditt hus, när du går på vägen, när du nederlägger dig eller uppstår”. Som jag var mycket med min moder, såg henne ofta huru hon knäböjande bad under stor hjärtenöd, men huru hennes ansikte, när hon åter reste sig upp, var strålande av fröjd, och jag undrade

då mycket däröver. När vi, syskon, hade någon ordväxling med varandra, hördes vår moders röst så milt men djupt allvarligt säga: "Bedröven icke Guds heliga Ande."

Som litet barn var jag mycket blyg, tyst och stilla och gick gärna ensam med mina barnsliga sysselsättningar eller med min moder, som var på samma gång min lärarinna, min förtrogna vän och lekkamrat. När jag fyllt sju år, undervisade hon mig i Guds bud, och jag var mycket rädd att göra Gud emot, och försökte därför att vara min moder och fader lydig och tillgiven. Men en gång särskilt gjorde jag min moder mycket ledsen genom olydnad och trots. Då talade hon så: "Min lilla flicka, du har icke allenast gjort mig ledsen genom din olydnad, utan du har sagt något, som icke var sant; detta kallas att ljuga, och lögn är en stor synd emot den helige Guden, ty när man gör sådant, så tjänar man Guds fiende djävulen och förstör Guds verk i sitt hjärta, och Jesus blir då ledsen, och alla heliga Guds änglar gråter över en sådan; och nu, emedan du skall minnas denna stunden och fatta avsky för det onda, så skall jag icke spara riset – fastän det svider i mig att behöva aga dig – och så skall du bedja den gode Guden och din moder om förlåtelse,

då skall hon förlåta dig och Jesu blod skall rena dig från synder, och han skall åter upptaga dig i sin famn och giva dig att vara ett snällt barn.” Denna allvarliga stund med sin bestraffning glömmer jag väl ej, och ej heller den kärleksfamn, som ett par timmar därefter mottog ett litet övergivet, ångrande barn. Min moder förde mig även till torftiga hem, för att jag skulle få se litet av nöden i världen och därigenom bli tacksam mot Gud för det goda hem och den kärlek var med han omgivit mig, samt väcka begäret att någon lika kärleksbevisning söka lätta de armas börda. En gång tog min moder mig med till en rik dam, som var mycket olycklig mitt i sitt överflöd, emedan hon ej ägde skatternas skatt; och därefter förde min moder mig till en av sina vänner, en fattig sjuk fröken, som var så jublande lycklig mitt i sitt armod och sina svåra plågor, att hon genom hela sitt utseende likaväl som genom sina ord var såsom en enda lovsång till Guds ära. Min moder frågade mig sedan, vilken av dessa jag helst skulle vilja likna och då jag sade: ”den fattiga”, o, vad min moder blev glad!

En annan gång ritade hon upp två vägar. Den breda hade världslig lycka att bjuda, och där fienden byggt ett värdshus, där vandraren lockades in med ”ögonens begärelse,

köttets begärelse och ett högfärdigt leverne” och där alla instämma i denna lösen för dagen: ”Låtom oss äta och dricka – ty i morgon måste vi dö.” De flesta stannade kvar här, tills de falla i en tung dvala, varur de aldrig vaknade, men om någon vandrare fortsatte sin väg framåt, så blev det ej bättre, ty när den en gång tog slut, blev marken så slipprig, att vandraren ej kunde finna något fäste utan störtade ned i en bottenlös avgrund, varur ingen räddning var möjlig, och där helvetet var tillrett för djävulen och hans tjänare.

Den smala vägen går jämsides med denna breda väg, och var och en av dem har en port, genom vilken man måste inträda: det är ingen svårighet att komma igenom den vida porten, men genom den trånga porten man tränga sig in och böja sig djupt ned, och alla, som gå in, lämna sina reseffekter utanför och ha endast det allra nödvändigaste med sig. Men den trånga porten ser så oansenlig ut, att de flesta gå förbi den och följa med den ström, som år in genom den vida och ständigt öppna porten. En varning har blivit uppsatt över portarna med denna skrift: Gån in genom den trånga porten; ty den porten är vid och den vägen är bred, som drager till förtappelsen, och många äro de, som gå på honom. Och den porten är trång och den

vägen är smal, som drager till livet, och få är de, som finna honom,” men, ”de förståndig akta däruppå.” Strax vid den smala vägens början står ett kors, varpå man ser likasom ett lamm, slaktat, och läser orden: ”Det är fullkomnat”, och den, som i tro ser på det korset får en underbar kraft att vandra törnenas väg och att bära sitt eget kors, som man från denna stund får sig givet, och som bär inskriften: ”Till köttet avdödad, till anden levande”. Det är en svår väg man har framför sig, många faror möta, och ett lejon går där ständigt omkring, sökande vem det uppsluka må, men det lilla barnet, som går i Jesu namn, behöver ej rådask, ty det har en ständig följeslagare – fastän osynlig vid sin sida, en skön gestalt, som liknar en människoson – och han går emot lejonet och besegrar det. Och fastän vägen har så många svårigheter, så får man dock ej tro, att det är en ledsam väg, ty den har en utsäglig lycka, som är helt olika den breda vägens, – en lycka, en frid, som övergår allt förstånd, en fröjd, som evigt varar. Det är den osynliga Vännens närvaro som verkar detta, och när han talar så ljuvligt och undervisar det lilla barnet, så blir det då lätt att vandra på hans viljas väg, och ju högre upp man kommer, ju klarare är luften, och det är så lätt att andas. Det finns en avväg ifrån smala vägen in på den breda, men har fienden

med sin list lockat oss dit, må vi icke glömma, att det finns en väg tillbaka. Herdens famn är alltid öppen för ett litet vilsegånget lamm; om det bara vill återvända, så kommer Herden och löser det ifrån törnehäcken och kör det åter tillbaka till sin fårahjord, och när vägen är slut, då måste man passera en mörk dal och gå igenom en flod; men det lilla barnet behöver ej rådås, ty det blir buret av ljusa änglagesalter in i ett ljust och ljuvligt land, och Jesus är där och tar emot barnet i sin famn, och det får fröjdas med en ousäglich och härlig glädje – ja, ”vad intet öga sett och intet öra hört, och i ingen människas hjärta stigit är, det har Gud berett åt dem, som älska honom,” och det lilla barnet skall då få sjunga en ny sång till Lammets ära och vara hos honom för evigt i himmelen.”

Så var huvudinnehållet av min moders ord till mig, och så frågade hon mig, vilken väg, jag ville välja. När jag svarade: ”den smala” blev hon mycket glad, slöt mig i sin famn och bad Gud välsigna mig. Så fick jag en egen liten psaltare, som jag med glädje stavade uti, och min moder talade mycket om Jesu kärlek. Hon framlade även för oss barn, något av sitt inre livs erfarenheter, av ett människohjärtas synd och Guds nåd, samt de många syner och förnimmelse och häftiga anfäktelser av djävulen, hon

haft, men att hon av Herren fått såsom lösen för sitt liv: "Min nåd är dig nog." Snart nedlades min kära, lidande moder på det läger som skall bli hennes dödsläger, och just vid den tidpunkt, då jag skulle börja i skola, fördes jag av Herren in i lidandets skola, i det jag genom en reumatisk feber blev alldeles urståndsatt att röra mig, och under häftiga plågor vart bunden vid sängen i två års tid.

Första halvåret stod min säng jämsides med min moders, Guds Ande talade nog då sitt hemliga språk i mitt hjärta genom hennes stilla, tåliga väsen. En gång såg jag hennes ansikte med stor fröjd riktat mot himmelen, i det hon hänförd utropade: Se, se, himmelen öppen och Jesus vilande på Fadrens högra hand – och o, hör vilken skön musik! - men för mina sinnen var då ingenting förnimbart, och jag undrade mycket över, att jag ej såg detsamma som mamma.

Min moder hade så ofta sjungit: "O, du trofaste, dyre Frälsare, kommer du ej snart?". Det syntes, som skulle hennes längtan snart förverkligas, ty den bräckliga, tynande kroppshyddan blev alltmera genomskinlig och uttrycket i det tärda ansiktet allt mer överjordiskt. Hon var löst ifrån jorden och låg och väntade "sin brudgum". Det sista bandet hade varit hennes barn, men slutligen sade hon: Nu har jag inga barn

mer på jorden, ty jag har lagt dem alla på Herren, och han skall draga försorg om dem; genom lidande skall han draga dem alla till sig och genom hans barmhärtighet skola "så många böners barn icke gå förlorade", utan jag skall få se dem däruppe, och då skall jag få säga, då jag står inför tronen: "Här är jag, Herre, med dem du mig givit har såsom lån, nu för jag dem åter till dig, sedan du själv vunnit deras hjärtan; det är ditt eget verk, lovat vare ditt heliga namn!"

Den 14 januari 1876 fördes jag nedbäddad till sjukhus för att få tjänlig vård. Min moder var mycket klen, men måste upp för att "säga farväl till sitt barn". "Jag ser dig aldrig mera här på jorden, men en gång däruppe", voro hennes sista ord.

I mars samma år fick hon ingå till det saliga möte, varefter hennes hjärta längtade, sedan hon två dagar förut välsignat sitt barn, som fyllde sitt åttonde år. Jag fick intet veta om denna min förlust förrän långt efter, men anade småningom förhållandet. Minnet av denna älskande moder var sedan alltjämt såsom ett finger, som pekade på Jesus; så ytterst litet som jag fattat i mitt barnsliga sinne av det heliga, så var det dock något i det inre, som gjorde, att jag måste hålla det i helgd, och då barnen på sjukhuset på ett fartfärdigt sätt läste sina böner så tvangs jag nästan alltid av inre maning att i stillhet i

mitt hjärta bedja bönen "Fader vår" och "Gud, som haver barnen kär" och kände mig då så viss, att min lycka vilade i Guds händer. En vänlig sköterska lärde mig ock sjunga små sånger av Sankey, och detta var mig en ej ringa tröst i mina plågor, vilka jag liksom bättre kunde uthärda, när jag tänkte på att Jesus älskade mig. Vilken nåd det var utav Gud att genom sjukdom bliva tagen avsides, det anade jag ej då, vad jag sedan fått tacka just för detta.

Emellertid var jag ej trogen mot den ömma röst, som på detta sätt sökte draga mig till sig, ty då jag (i min brors hem) under två års tid blev lämnad ensam utan någon kristlig ledning, blev jag såsom invärtes förkrympt och övergav så småningom bönen, emedan jag därvid alltid kände som en domsröst, som överbevisade om synd, och förjagade även min moders bild, när den kom för mitt minne, emedan den påminde mig om den smala väg, som jag en gång sagt mig vilja gå in uppå. Jag blev en fullständig hedning, som avfällig gick på sin väg – utan hopp och utan Gud i världen. Min sjukdom, som band min kropp, hindrade dock ej min fantasi att spela omkring i världens lust, och hjärtat att skapa sig avgudar; världsfursten förstod att binda mig i en svärmisk hängivenhet till fosterlandet och dess "stora minnen", samt genom att rikta min håg till poesien.

År 1884 lät Gud åter en nådesvind komma till mig. En släkting ville, att jag skulle låta behandla mig av B:s för att återfå förmågan att gå. Jag bodde då en tid hos en pastor M-s som bad vid min säng om kvällarna, "att den gode herden skulle laga detta lilla lamm i sin famn och låt det vila där". Kärlekens maning ljöd då åter till mig, men jag fick bekänna såsom min huvudsynd: "jag älskar honom icke". Behandlingen av B:s blev utan resultat, men han sade, att om jag var dag under ett halvt år bad Gud om att bli frisk, skulle jag bliva detta. Jag hade ingen åstundan därefter, men det hade varit ett hopp hos min fader, och därför bad jag om att bli bättre, om så var Guds vilja. Så skedde även. Efter ett års tid kunde jag börja stödja på benen och gå, stödd på krycka. Det var i sanning "ett under", som min gamla troende mormor alltid sade. Gud vill beveka mitt hjärta med sina välgärningar, att det måtte dragas till honom, men det gick stanna vid detta avtryck av hans godhet – mitt liv var alltjämt ett drömliv. Året 1885 då jag undervisades i vissa ämnen av min troende syster G., nådde mig Guds kallelse rätt kraftig såsom domsröst i hjärtat, då Gud lät henne säga några ord om, att "antingen skall en själ en gång i evigheten vara lik Jesus eller ock likna djävulen – ettdera – det gällde ett

val. Man kan ej tjäna två herrar, men alla måste vi uppenbaras i domen, då det prövas åt vilkendera vi här i tiden givit vår vilja.

Åren 1886-87 gick jag och läste. Under denna tid var jag sökt av Herren, och mitt hjärta sökte även honom. Jag älskade den yttre förkunnelsen om honom, bad honom även rikta mitt hjärta till sig, men ju närmare det led, tills jag skulle gå fram, kände jag, att jag ej var färdig att möta honom såsom lärjunge vid hans bord, ty ingen hjärteförändring med mig hade skett. I förtröstan på, att jag dock fick komma just sådan jag var, avgav jag löften och tog emot förlåtelse vid nattvardsbordet, och trodde allt vara väl – ack, hur har jag ej sedan brutit min ed inför Herrens ansikte, och min förpliktelse till Herrens död, fast i den stunden mitt uppsåt var ärligt. Oerfaren som jag var, trodde jag att det ordet: ”Jag vill utplåna dina överträdelser” betydde, att synden skulle vara för evigt borta, och när jag efter en kort tids förlopp såg mig falla i syndiga tankar, föll jag i mitt hjärta kort ifrån att i enfald vända mig till Herren, ehuru jag nog i det yttre gällde för att vara en trogen ev. luthersk bekännare, ofta gick i kyrkan, dagligen läste bibeln o.s.v. Under två års tid anfäktade mig satan med arma tankar, jag försökte fruktlöst att värja mig genom att bedja eller med att inom mig lära någon psalmvers, men aldrig vågade

jag tala om för någon, hurdana kval jag led. Jag var ju ensam med min fader och min syster R., som ej vore troende. Så fastnade jag alltmer i den fint utlagda snaran: "Huru kan du, så oren, umgås med den helige Guden?" Men dock fanns det alltjämt något, som följde mig genom årens lopp, och det var den trogna herderösten som kallat mig, det vilsegångna, borttappade fåret.

En gång vid åhörandet av en predikan föll Andens ljus över det ordet: "Herre, när jag haver dig, frågar jag efter himmel och jord intet" - och - "likväl bliver jag städse vid dig", -- jag förnam, såsom vare hela kyrkan full med Gud och kände: "Så skulle min ställning till Gud vara; så dyrbar skulle han vara för mitt hjärta, att allt försvann" -- men ack, det stannade vid detta intryck. Mitt liv var snart åter ute i avgudatjänst; nu var det min syster R. min känsla omfattade; jag gick upp i hennes glädje och sorg, och vårt liv var fåfänglighet, ej ute i världen, men i det hopp hon närde om lycka i livet. Vi gjorde vår fader bedrövad genom olydnad i detta fall. Han levde endast för oss och ville oss så väl, och detta grep honom djupt, vår gamle fader. Han hade vid denna tid så många motgångar - o, att Gud i hans inre måtte ha fått möta honom med sin kärlek, men åtminstone sade han intet därom. Då kom helt hastigt den 9 april 1892 dödens bud. Han träffades av slag, hjärnblödning,

då han vid hemkomsten om kvällen skulle låsa upp porten. Min syster och jag hade gått till vila och blev liksom förstenade, när de kom bärande med honom -- under den spänning jag var uti, innan jag fick veta, huru det var med vår fader, blev mitt nervsystem nedbrutet. Han levde ännu ett par timmar, men återfick ej sansen. Han dog i våra armar. Vi trodde, att han kvävdes och min syster sprang efter läkare, vilken dock blott kunde konstatera dödsfallet.

Alltså förbi! Ett människoliv slutat! – Detta hjärta, som klappat så varmt för oss, slog ej mer; detta öga skulle aldrig i kärlek möta vårt; dessa läppar skulle aldrig uttala ett ord om förlåtelse till de hjärtan, som nu bittert anklagade sig att ej den sista tiden varit vad de borde för den gamle. Förkrossade inväntade vi morgonen. Min syster fick då alla sorgliga detaljers ombestyrande på sig, att underrätta de övriga syskonen m.m. På min lott kom att förbereda en sjuk syster i Westergötland. Sedan jag skrivit brevet, förmådde jag ej mer utan måste lägga mig, och en vän satt hos mig, medan min syster var ute. Där låg jag i min maktlöshet, och mitt hjärta sökte efter något att gripa om – men fann ingen tröst. Hela mitt liv stod för mig, det hade varit fåfänglighet; vad hade jag att bygga på, om mitt liv skulle sluta lika plötsligt som min faders? Det var såsom en klang ur mitt innersta ord för ord

i Sv.ps 451 från v.3 och även 245, 246 kom till mig med något av tröst och jag vände mig till Gud i bön och anförtrodde mitt liv i hans hand. Fick dock ej någon frid – jag trodde den skulle komma med detsamma. - D[et] var påsk; begravningen hade försiggått, en troende predikant hade talat över ett ord i Syraks bok: ”Det kan om aftonen annorlunda varda, än det om morgonen är,” tillämpande det på, hur hastigt dödsbudet kom. Jag kände mig manad att gå upp till denna prästman och fråga för min egen del, undrande över, att jag ej fick svar från Gud, fast jag lämnat mig åt honom. Han påminde mig då, att friden är en Guds gåva, som vi måste invänta, när det behagade Gud att giva den, men endast man höll ut i tro, bön och överlåtelse, skulle han helt säkert låta sig förnimmas.

Min blick riktades nu alltfört emot höjden, därifrån min hjälp skulle komma, och ofta återkallade jag i minnet dessa v. ur ps 245:

”Till din bättring han dig låter

prövas här en liten tid,

när du vänt till honom åter,

återkommer ock hans frid.

När du hört den röst, som varnar

och din Faders vink förstått,

skall du se hur himlen klarnar,

skall du se, hur allt är gott.

Allt blir gott, när hjärtat vilar

fromt och fast vid Herrens nåd.

Ingen nöd dig överilar

utan hans allvisa råd.

Sorg som glädje då skall syfta

till ditt eget sanna väl

rena ditt begär och lyfta

närmare till Gud din själ.

Varför klaga? Varför sörja?
Bär ditt kors i Jesu spår;
måste du med suckan börja,
du med lovsång sluta får.
Herren delar fröjd och smärta,
tro hans ord och sköt ditt kall
och med hoppfullt barnahjärta
i hans fadersarmar fall! —

Tvivel kommo dock ibland, men en morgon kom jag att tänka på en faders förhållande till sitt felande barn, och huru viss jag var, att min jordiska fader förlåtit, fast han ej sagt ett ord – och Gud är ju här, han ser mig och har förlåtit. Så kände jag en fläkt av frid, och söndag efter söndag följdes min syster och jag åt till Guds hus, där vi fingo höra det ord, vi då behövde. Hon hade strax efter vår faders död förlorat även sitt hopp om lycka i livet, det var ett andra slag – jag hade anat, att det skulle komma, men hon ej så – hon blev förkrossad, men i ett nu blev hon som förvandlad och lämnade sig i Guds hand. Från denna stund var hon som ett barn. När jag först såg henne knäböja, grep det mig djupt. Hon hade sagt:

”Nu har jag intet att leva för mer än dig”, och hela hennes liv blev sedan en enda självförnekelse och en enda kärleksgärning. Vi hade beslutat att alltid vara tillsammans och vara för varandra, vad vår moder hade velat. R. var som en moder för mig, hon arbetade och strävade för mig och vårt lilla hem, när vi äntligen efter att upplösning vid dödsfallet fick det ordnat. En moster hjälpte oss med hyran, för övrigt ville vi med Guds hjälp försöka att arbeta till vårt uppehälle, min syster med skrivning och jag med märkning. Gud hjälpe oss underbart denna tid, och vi fingo erfara många prövningar, då våra hjärtan hade behov att fly till Gud såsom till det enda, som ej växlade. Att om söndagarna höra och läsa Guds ord, var det dyrbaraste vi visste. Dock kände jag för min del att något fattades i mitt hängivande åt Gud – och att mitt hjärta åter genom jordisk vänskap funnit fäste i denna världen, men Gud tog snart nog undan den vän, som jag velat vinna för himmelen och bragte mig genom ett fel till förödmjukande inför min Herre, och jag fick tacka för hans barmhärtighet. - Min syster längtade efter kristliga vänner och hade bett Herren därom. Han förde henne då en dag helt oförmodat till K.F.U.K., där man visade henne kärlek. Det var i maj 1895. Endast för att göra henne till viljes

gick jag med ett par gånger. Min själ kände sig så dragen genom den kärlek, som mötte mig i frk. R-s förkunnelse av ordet och den innerlighet i bön och umgänge, som rådde. Jag kom att gå rätt ofta och lyssnade med begärlighet till ordet – det var så nytt för mig att på detta sätt få undervisning. Snart blev föreningen mig kär, men jag tvekade att skriva in mig som medlem, ty jag måste först vara viss, och stå med min bekännelse som troende inför släkt och vänner – bad därför om Guds ledning. Hade ej velat höra smädesnamnet "läsere", men Gud befriade mig den bundenhet vid yttre former, som bundit mig så många år. Jag såg nu, att alla älskade Guds barn var en enda stor syskonskara, oberoende av vad slags samfund de hörde till i lärouppfattning.

Den 9 augusti 1895 förde Gud en liten lärarinna från Hedemora i min väg. Hon var idel hänförelse för Herren och dock så stilla, glädjen lyste ur hennes ögon, då honom talade om sin älskade Mästare. Under en vandring från K.F.U.K. till mitt hem, då hon talade om den kärlek, som fattat henne, lät Gud henne bl.a. säga dessa ord: "När Herren kallar, måste man helt enkelt". I samma stund blev det mig, som gick jag på helig mark, och detta kärlekens "måste" trängde ned från höjden

som en värmande stråke i mitt hjärta, jag kände: Så skulle jag följa kärlekens dragning och överlämna mig åt honom. - När jag kom hem i min stilla kammare, sjönk jag ned i bön inför Gud, bekände mina synder och överlämnade mig under djup förkrosselse åt honom; då blev i ett nu min själ förflyttad in i himlen, himlen sänkte sig ned i min själ, och vad jag förut haft liksom i huvudet blev förflyttat till hjärtat; jag hörde min Frälsare tala till mig, och över mig såg jag det ordet "frälst" med stora bokstäver. En ousäglig glädje bodde sedan en lång tid i mitt hjärta. Jag kunde ej förstå, huru somliga kristna kunde gå så kalla och tala så mycket om obetydligheter, när de ägde ett sådant glädjeämne. "Sjung om hans stora nåd, sjung om hans nåd", jublade jag av fullt hjärta, och allt var såsom hade det fått liv; det heliga Guds ord fick en ny betydelse för mig; nästan varje löfte var sagt till mig; jag åt det, det var liv för min själ. Jag bekände min Frälsare inför mina vänner, och den feighet, som jag förr haft, var såsom borta. Jag var ej längre rädd för, vad de skulle säga, hela mitt liv och intresse syntes få en annan riktning. Jag kände frigörelse av denna bekännelse.

Den jublande fröjden efterföljdes av ett annat tillstånd, då Gud visade mig synd i hjärtat. Jag kunde ej fatta annat, än att jag höll på att gå ifrån Gud och undrade inom mig, om jag ej borde uppsöka fröken R-s., i min Herren älskade moder å föreningen för att fråga henne härom. Men på natten hade jag en dröm, som alldeles befriade mig från varje farhåga och borttog all lust att gå till människor. Jag vill kalla denna dröm: Korset.

Jag vandrade på ett sluttande plan nedåt. Min själ var uppfylld av längtan efter något, jag visste ej vad, och en stor fråga uppfyllde mig, den sökte ett svar. Gick in i ett tält vid vägen, där en Herrens tjänarinna bodde. Hennes deltagande tillfredsställde mig ej – den stora frågan blev obesvarad. Åter gick jag ut att söka en människa – men fastän jag mötte många helgade själar, som med hänförelse skådade uppåt mot ett mål, som ej var synligt för mig, fick jag ej svar på min fråga. De kastade icke ens en blick på mig, så upptagna var de med sitt ”skådande”, och jag såg, att jag ej kunde nå dem. Det var, som voro vi på de skilda vägarna fångade av tvänne luftströmmar, som drog å ena sidan den ene vandraren uppåt och den andra nedåt. Då tänkte jag: ”Detta går icke, jag måste försöka komma in i samma luftström som de, jag måste vända mig om”. Medelst en kraftig viljeanstängning utfördes

denna handling, och det vart en kamp vid själva luftströmmarnas brytning. Efter "omvändelsen" stod jag stilla, helt svag, såg ingenting annat än töcken omkring mig och under mig tjockt mörker. Då talade en röst hela nära mig: Frukta icke, ty jag är med dig! Sök icke hjälp hos andra, ty jag är din Gud. Jag stärker dig och hjälper dig och stödjer dig med min rättfärdighets högra hand (Es 41:40).¹ Jag skall låta de blinda gå på den väg, som de icke känna, jag skall göra mörkret framför dig till ljus och höjderna till slättmark (Es 42:16). I det samma fick jag en förnimmelse att se upp mot himmelen, där yttre konturerna av ett kors avtecknade sig och hörde åter röster: "I detta tecken skall du segra". Mig gavs att i tro skåda därpå och det blev då allt klarare och begynte med magnetisk kraft draga mig uppåt. Jag var nu även jag inne i den nya luftströmmen, och drogs med oemotståndlig makt uppåt, vart höjd över jorden, så att endast det yttersta av min fot nådde marken, och svävade med över bröstet korslagda armar och uppåtvänt ansikte ständigt allt högre uppåt. Då jag så var helt nära det strålande korset, kom en hemsk känsla – frestelse – över mig: "Tänk, hur skulle det gå, om jag skulle taga mina blickar ifrån korset?". Jag föll för frestelsen att kasta en blick nedåt – men o ve, vilken förskräckelse

1 Jes 41:10

som kom över mig – jag såg en bottenlös avgrund, ett hemskt mörker, och, o fara – jag kände, att jag begynte sjunka. Så fick jag åter en inre förnimmelse, att om jag med förnyad troblick såg på korset, skulle det ånyo bevisa sin kraft. Jag gjorde så, – och nu gick det åter uppåt, och ju närmare jag kom, ju starkare vart dragningen av den himmelska magneten. Snart var jag alldeles framme vid korset på guldglänsande moln och skådade det i salig hänryckning. Det var genomskinligt såsom kristall och dock alltigenom bestående av finaste guld och omslingrat av röda och vita rosor, kastande ett klart skimmer över allt. Jag hörde osynliga änglakörer – liksom röster av små barn sjunga: ”I himmelen, i himmelen, där Herren Gud själv bor___” och i ett nu var även jag ett andeväsen, ett litet barn, som svävade vid korsets fot, sökande att famna det. Min ande var så utsägligt säll, att intet tungomål kan tolka det. Tillbedjande och lovsägande föll jag ned vid korsets fot. Han själv, Lammet, slaktat för mig, var själv svaret på alla frågor. Min tros mål var hunnet. Skönheten från Vännen, vit och röd, hade dragit mig tills² sig. Bliven ett litet barn, fick anden ingå i hans vila.

Genom ett par andra drömmar, som jag vid denna

tid hade, ville Herren så kärleksfullt dels förbereda mig på min systems snart därefter inträffande sjukdom, dels undervisa mig om tider av mörker, som väntade mig, och uppmuntra mig att med förtroende lämna mig i hans hand. Jag vill här återgiva den senare:

I fadershanden:

Jag såg en stor, tom rymd; jag var där, ett litet stoft. Anden skådade med längtan emot ljuset – ville stiga uppåt och fruktade att sjunka ned i det mörka, hemska kaos – en bottenlös avgrund inunder – vilade därför så ”lätt” i den stora hand som var utsträckt över töcknet. Då hörde jag en röst så kärleksfull säga till mig: ”Mitt barn, har du ej förtroende för mig? Tror du ej, att jag kan bevara dig även därnere i det mörka djupet? Lita klart på mig, jag skall bevara dig!” - Då kastade jag mig med hela min tyngd i fadershanden, jag kände, huru fingrarna slöt sig om mig, vilade så tryggt och tänkte: ”Kanske ej handen sjunker.” - Ett ögonblick: jo, den sjönk! Det bar nedåt – nedåt – allt djupare nedåt, men jag slöt ögonen och tänkte på hans ord: ”Jag skall bevara dig”. Nu visste jag, att jag var nere i det fasansfulla djupet, men försökte att ej tänka därpå, blott förlita mig på den hand, som bar mig.

Jag kände mörkrets makter nära mig, men närmare var dock fadershanden. Då stannade rörelsen, handen höll stilla. En stund av undran och förbidan! Då kom en stöt nedifrån, handen föres nu uppåt – först helt sakta, sedan allt fortare ju högre den fördes – till dess den omslöts av ett ljus. Min ande såg med obeskrivlig salighet en ousäglig klarhet, och jag hörde små barnaröster sjunga: ”I himmelen, i himmelen...”

En provotid begynte nu. Min syster R. hade länge varit svårmodig och ville ej äta. En sjukdom, som behövt opereras, i förening med överansträngning, gjorde, att blodet steg åt huvudet på henne. Ja, först ville jag ej tro det, men till sist stod sanningen inför mig i sin nakna verklighet: min älskade syster höll på att förlora sitt förstånd. Jag hade en gång sagt, att ingenting annat än döden skulle skilja oss åt, ack nu kom Herren mig att önska att skilja mig från min syster, ty jag kände ansvaret så stort, då hon ej ville sköta sig, utan blev allt sämre. Trodde en tids vila på landet skulle vara välgörande för henne – och sedan Gud även sänt mig en vän, som skulle bo hos mig och ta hand om mig, flyttades R. till en familj i Uppsalatrakten, och då hon blev sämre, till Samariterhemmet i U[ppsala]. Sommaren 96 var jag å K.F.U.K.s sommarhem (Sättravik).

Jag var vid denna tid rätt klen. Snart kom jag i inre nöd, tyckte mig vara värre än någonsin förut och undrade mycket däröver, ty jag hade, som jag trodde, lagt mig mera helt i Herrens hand vid konferensen på våren, då Guds Ande särskilt genom Mrs Penn Lewis³ talade om full frälsning till mitt hjärta. Då jag slutligen förtrodde min nöd till frk R.s, sade hon: Tacka Gud för det, L., ty det är bönhörelse.” De orden löste mig, så jag kunde tacka för det, som jag nu fick taga ifrån Herren, och Gud lärde mig denna tid taga allt ifrån honom av svårigheter, som mötte mig. En gång kändes det mycket svårt för mig, som var nervsjuk, att be tillsammans med och mottaga hjälp av en person, som talade mycket och var orolig i sitt sätt o.s.v., men då jag sade ett par ord om detta till den, som jag visste ville mig allra mest väl, frk R, sade hon: ”L-a skall vara så tacksam, så tacksam.” De orden hava många gånger gjort mig gott, de visade mig då den Guds viljas väg, jag hade att gå, och huru jag fick vara kastad på Guds barmhärtighet även för den minsta hjälp från människors sida. Det fick jag även erfara, då jag på hösten återvände till staden. Jag hade då för tillfället ingen, som tog hand om mig, men Gud styrde allt så underbart, sände personer i min väg, så att jag fick den tillfälliga

3 Jennie Penn Lewis (1861-1927). Evangelisk helgelseförkunnare och författare från Wales.

hjälp, jag var i behov av. Det var gott att få se Guds ledning i allt och taga, vad som mötte ur hans händer. När jag äntligen fick en person, som ville bo hos mig mot att giva mig en handräckning då och då, så var denna rätt häftig och svår, men Gud lärde mig att ej svara igen och att se, att det var min älskade Herre, som sänt detta medel till min filning. Han undervisade mig om, att denna själ var lika mycket värd för honom, som min egen, och ingav mig kärlek till henne och att i tålmod böja mig. Så blev det tid för Herren att blotta något, som hörde det förflutna till, något, som jag ej förr sett såsom synd, men som helt plötsligt stod inför mig i all sin nakenhet. Det var en svår stund, men jag hade ingen ro förr än jag fått bekänna inför Frf R., huru jag såg mig själv. Hon tog emot mig med kärlek, och sedan jag även inför ett par andra personer fått bringa det i ljuset, som behövde vara uppenbart, samt även i detta ödmjukat mig under Guds mäktiga hand och tackat honom för hans ledning i detta, så blev det så dyrbart få taga emot nåd av Herren, och en stilla frid sänkte sig ned i min själ. O, huru underbara är icke hans vägar! Emellertid ville min hjälp i hemmet icke bo så långt bort, och då blev det till sist efter förbidan av Guds vilja genom förhållandena uppenbart, att jag måste upplåta mitt hem för att inackordera mig i familj (ty jag var klen och min syster

R. på sjukhus i U.). Så kom jag genom Guds skickelse i januari 1897 till mitt nuvarande hem hos fru B.v. R-s, vilken under dessa år varit för mig en kärleksfull moder, och yngsta dottern Ester en öm syster, vilka omgivit mig med den kärlekens omsorg, som Gud såg, att jag behövde. O, vad jag tackar Gud för denna lugna lilla kammare, där jag får sitta inför min Gud. Ja, allt är nåd och barmhärtighet. Den sommar, som följde, var stilla och ljuvlig å Edesta vilohem (Södermanl.) dock var min ande första tiden i torka; en enda stor längtan efter den Helige Ande. Jag blev såsom sjuk, då jag endast hörde det namnet nämnas, men fick i stillhet förbida _ då vart jag en dag åter löst, så att jag kunde bedja; Guds ord var min tröst; det bar över stundom upp min klena kroppshydda. Denna stora längtan efter Guds helige Ande varade även på hösten, men i st.f.⁴ att bliva uppfylld av den Helige begynte under vintern frestelser av mångahanda slag i det inre, och jag blev uppfylld med orenhetens Ande. Om nätterna såg jag uppskakande syner och drömde sönderskärande drömmar, som hade till syfte att fråntaga mig Gud och allt, vad heligt är. Överallt i drömmen såg jag Guds namn såsom utplånat och i stället insatt ett tomt "intet", ack spriritismens ande sökte att bibringa mig sina avgrundsläror med dess "visdom", fastän aldrig någon yttre

4 Istället för.

förkunnelse om något sådant mätt mig. Jag skulle aldrig kunna eller vilja omtala dessa drömmars beskaffenhet för någon, men jag fick i stället så fort som möjligt bedja Gud om hjälp att glömma dem för att kunna vara i böneumgänge med min Gud. Och när den ande i synlig gestalt kom mig nära, ja, gick liksom "in" uti mig, då blev jag mycket förskräckt först. Det blev att ligga i bönekamp om nätterna och ropa till Gud, och när jag sade Jesu namn i tro var det såsom blevo de onda andarna rädda. Jag sade till frestaren: "Du kan plåga mig till kropp och själ, men du kan icke göra mig någon skada utan Guds tillåtelse, ty Jesu blod omgiver mig på alla sidor, Han är emellan dig och mig, ingen kan rycka mig ur hans hand." Ja, det var i sanning att hålla sig nära Jesus, att ligga kastad på honom som ett litet hjälplöst lamm, men så var ju också han så trofast, och ej ett hår fick krökas på mig. Förtrodde mig åt frk. R. Hon sade, att just det att jag hade sådana uppenbarelser var bevis på, att jag ville komma Herren närmare; hon hade ju ej någon personlig erfarenhet därav, men hon kände dem, som hade liknande som jag. Det gav mig hopp – vi bådo tillsammans och lade saken i Guds hand. Han kunde taga bort detta, men det kunde också hända att jag fick ha det såsom en prövning likasom Paulus. Ja, även för mig blev det sagt: "Min nåd är dig

nog”, och denna nåd fick även sedan vara nog, när jag kämpade mina ensamma strider, dem endast Herren vet, i sanning jag skulle icke kunnat uthärda dem, om icke denna stora nåd omgivit mig. Det blev så stort för mig, att jag fick vara med Jesus, när han led för mig av de onda andarnas kindpustande, och för att göra frestaren förtret brukade jag tacka för denna nåd, och för att Jesus är den Starkare, som ägde makt över den starke. Men mest tackade jag för att Herren var Herren, den osviklige, oföränderlige, den som ägde allt i sig, vad jag saknade och är allt, vad jag icke var. Han, den rene, orenades ju ej av de spetälskes vidrörande och hans blod renar orenheten. De fingo gå i tron på honom, och ”under det de gingo blevo de rene”, så kunde ju ock för mig befrielsen komma, men först hade jag att lära mig denna stora läxa: ”Min nåd är dig nog” och börja stava den bönen: ”Ske din vilja!”. Sedan jag sålunda genom trosöverlåtelse blivit liksom på nytt återskönt åt livet, ägnade jag mig med nytt intresse åt föreningen och gladdes att få stå såsom en den allra minsta lilla hjälp vid barnens arbetsstunder en gång i veckan. O, vad jag hade mycket att lära av dessa små, som

så glatt sjöngo om Jesus och taga allt så enkelt.

Denna tid gick jag även in i Vita bandet.

Nyss kommen ut ur den kamp, jag nämnt, brakte mig ett samtal med min syster M. åter i bedrövelse. Hon ogillade det verkande utåtvända i K.F.U.K och mitt talande om allt detta, som ju var dyrbart för mig. Och hon sade, huru man skulle vandra i hjärtats avskildhet med sin Gud, tyst och i böneumgänge med Gud, ej vända sig utåt till människor och till mycket verkande – och till sist sade hon: ”Ja, må Gud få väcka dig och föra dig till besinning, att du i tid får upp ögonen för den fara, du är uti, att du ej tar miste om vägen – jag säger dig detta därför, att jag är din syster, och emedan jag av erfarenhet kan säga dig detta, och medan det ännu är tid, beder jag dig, att du måtte draga dig ifrån detta liv och vara i stillhet inför Gud”.

Detta samtal gjorde mig alldeles förkrossad. Jag visste ju, att min syster levde ett böneliv i stillhet och litade på hennes omdöme, men ändå att så alldeles gå in på, att jag var på orätt väg, då jag visste, huru Gud hade fört mig, det var allt bra bittert just då. (Sedan har jag fått erfaras, att hon hade rätt, sedan Gud undervisat mig därom). Jag försjönk nu i ett svårmod, som gjorde mig likgiltig för vad som försiggick

ikring mig – men därom väcktes jag genom några ord av min syster A., som kom hem och fick se mig så till kroppen nedbruten. Hon sade: ”du har bekänt din tro; nu skall du bevisa din tro med dina gärningar”. Jag kände, detta var från Herren. - Nej, jag fick icke giva världen anledning att taga anstöt, det gällde min Herres ära – och detta drev mig åter upp ur min modlöshet.

Sommaren 1898 å K.F.U.K (Talludden) var rätt god, sedan jag lagt mig i Guds hand. I början gick jag nämligen och sökte en plats, där jag skulle kunna få vara riktigt ensam med Gud – fann en sådan vid ett litet klippusprång med en avsats att sitta på. O, vad jag fröjdade mig och tackade Gud. Men ack, en dag upptäcktes jag då av hela skaran ungdom, som kom från skogen, och då kunde jag icke vara säker där vidare, utan fick nu vänja mig vid att i mitt rum (som låg intill köket, där unga tjänsteflickor, ej troende, mycket pratade och skämtade) förrätta min bön och vara tillsluten för vad som utifrån nådde mitt öra. ”Herren är här”, var mitt lösen, och det gjorde min lilla kammare till en helgedom. En liten lam flicka bodde i rummet intill och med henne satt jag ock rätt mycket ute. Bibelstunderna, som vanligen leddes av Frk. R. voro ju goda och samlade

till stillhet. Vid denna tid längtade jag mycket att få ett mål för mitt liv, någon att leva för. Mitt liv syntes mig självvikt, och jag tänkte på min sjuka syster, för vilken det ej var bra att vara i staden – borde jag ej försaka mitt eget tycke, lämna det, som här var mig kärt och flytta till henne på landet och giva henne någon kärlek för allt vad hon givit mig. Frk R. sade: "L...a, L...a, gå inte Gud i förväg!" - snart styrde Gud det så, att jag fick fara till min syster på besök (i den familj där hon bodde i närheten av Östhammar) men blott för att finna, huru alldeles intet jag kunde vara för henne – och var glad att få lämna omsorgen om henne i bättre händer än mina. Ja, Gud är god.

Självs var jag även rätt klen. År 99 ingick med häftig med värk, vilken fastfor en tid – låg som på sträckbänk – men tanken på Jesu lidande och hans på korset utsträckta lemmar gjorde dessa smärtor nästan ljuva för mig, i synnerhet som mitt hjärta uppfylldes av fröjd över min Frälsares närvaro. Väl vågade jag icke tro, att han var i mig, men nära mig, alldeles intill mig, så nära, så nära, att jag fick luta mig intill honom – o, jag vilade ju så tryggt! Då gavs mig den lilla sången: "Tack, o Herre, för det ordet: jag är alla dagar när". (Toner 74).

Den 1 januari hade jag en kamp att utstå för att icke hängiva mig

åt en känsla, som för mig hade varit synd – kastade mig ned grät och bad under en timmes tid; när jag steg upp, hade Herren tagit bort denna känsla – dock fick jag vara på min vakt mot inskjutna tankar, anse mig som en "Herrens nazir" - lovad vare Herren. Hade jag dukat under och velat ha en tanke kvar i mitt hjärta på detta, så är jag viss om, att jag bortfallit från Gud, ty det är inte möjligt att med vett och vilja förbliva i någon synd utan att falla bort ifrån Herren – dess allvar fick jag erfara den stunden, och även huru underbart Herren kan befria. Den dagen stod det i lösensboken: "I skolen icke göra eder gudar jämte mig" - "vandren i fruktan under edert främlingsskap tid" - "Herre, håll mig städse fast vid det ena, att jag må frukta och älska dig" - och detta var även min bön.

Vid denna tid kom jag att läsa "Kärlekens kraft" av Stockmayer och väcktes, som jag trodde, upp över mitt sjäsliv och längtade efter befrielse. Undfick den 6/4 nattvarden tillsammans med en annan sjuk. Prästen talade bl.a. om, hur man en gång skall bli frisk och fri från alla sorger i himmelen – det var intet för mig; min själ hade ett djupare behov. Hade bett Herren att han utan hänsyn till mina förnimmelser i detta dyrbara ögonblick skulle giva mig del av sin död

och befria mig från mig själv. Förnam intet, men tänkte: Herren vill pröva min tro, och när jag såg upp, föll min blick på detta språk på väggen: "Frukta icke, jag har förlossat dig, kallat dig vid namn. Du är min". Detta tog jag såsom från Herren. Den dagen förnam jag sedan Herrens nådesnärvaro uti mig. Kom därefter i svåra anfäktelser och fördes in i ett tjockt mörker – trodde mig ha bortfallit ifrån Gud, det var så förskräckligt. Vart åter löst den 18 april och fick jubla med min Gud.

Denna tid, då jag längtade efter ett fullare liv, låg jag och ropade om nätterna: "Herre, giv mig din fulla frälsning – allt eller intet! - Så tyckte jag, att jag varit förmäten, ej nog ödmjuk o.s.v. och kom i nöd för det, men ändå måste jag ju bedja så: "Herre, gå med mig efter det uppsåt du av evighet haft för mig. Jag hade ju försökt och åter försökt att bli bättre, men fåfängt, om jag ock stundom var medveten om seger över synd i vissa fall, så stod dock alltjämt min "gamla människa" i sin obrutenhet med sina nederlag kvar – då fick jag se, att helgelsen liksom frälsningen var en gåva i Kristus, och jag "tog" denna gåva utan att invänta den av honom själv. Jag trodde alltid, att om man blott trodde ordet, så hade man saken själv. Men det "höll" ej i längden, och då var det att

åter på nytt i tro gripa om löftet. O, huru många gånger jag låg på golvet om nätterna och kämpade i bön och försökte tro att just då något "skedde" med mig, och så skulle jag sedan leva ett fullare liv! O, huru mycket arbete jag gjort min dyre Frälsare i mitt oförstånd. O, när jag en gång i evigheten kommer att se hela vidden av mitt fruktlösa arbete, huru skall jag ej tacka för den frälsningsgärning i vilken mina gärningar icke finnas till.

Denna vinter bar tant K-r hem till mig, som var oförmögen att gå - "små smulor" från Herrens bord, nämligen från den lilla sal å Vestm.g, där hon genom Guds ledning funnit det "talrör", genom vilket förkunnelsen om den levande vägen nådde oss. Jag kände, att detta var, vad jag längtade efter, vad Gud hade börjat visa mig i sitt ord, att Kristus i sin död befriat oss från syndens makt. Jag drack in denna smörjelsens doft, som kom mig till mötes ur det lilla sånghäftet och fröjdades över att även jag, ett litet grand, fick sjunka in i detta hav av kärlek – men ack, huru lite jag ändå anade då av vad detta innebar. Men hela den sommaren 1899 å K.F.U.K förföljde mig tanken i Stockmayers bok: Kristna äro korsfästa – eller de äro icke kristna. Det var ett allvarligt

ord: var jag korsfäst – eller icke? Jag kom i ett underligt tillstånd. Det var, som vore jag andligen sjuk – jag kunde icke säga på vad sätt – jag längtade, trånade efter ett personligt möte med Jesus, att sammansmälta med honom, och det tycktes mig, såsom kunde jag icke nå detta annat än genom hans ankomst, eller genom att han ville låta mig dö. Ingen eller intet kunde trösta eller tillfredsställa mig, jag längtade efter Jesus själv, men det var ingen, som helt förstod mig – en del, som sågo mig, trodde att jag fallit bort och sade mig, att det fanns nåd hos Jesus, om jag kom åter! ”Kom åter!” när hela min själ trånade efter honom. Jag föreföll mig själv såsom hålle jag på att bliva avfälling, så hård och kall var jag, men innerst i hjärtat var det något, som vilade vid Jesus, ett visst ”något”, som gav mig ro, och lät mig känna, fast än på fördolt sätt, att jag var i hans vilja. Genom Frk. R fick jag den lilla skriften ”Vägen till livet i Gud” av Mrs Penn Lewis. När mitt öga såg ned på det uppslag, jag gjort (sid 8) och läste om ett tillstånd som var så likt mitt; ”Det förefaller oss såsom höll vi på att bliva avfällingar, allt förefaller oss överkligt och vi börja nästan tro oss vara skrymtare”, samt därefter läste: ”Ja, detta är vägen till livet i Gud” - o, då försvann allt för mig och mitt inre var såsom om det velat skrika högt av

fröjd. Men genom denna sammanställning kom jag att överskatta, vad som skett med mig och trodde mig väl redan på "god väg", fastän vägen då icke ännu var begynt. Så kan man komma i en skev ställning, fastän man tror sig älska korset, till dess att Guds ömma hand ställer allt till rätta, vad det lilla självrådiga barnet tillägnat sig utan kärlekens tillstödelse.

En dyrbar vän fick gå hem till Jesus helt hastigt, efter att vid morgonbönen ha sjungit: "O, du min trofaste, dyre förlossare, kommer du ej snart?". Vi hade haft ett samtal på morgonen om vår himlaskatt, och hela hennes själ var en enda längtan efter Herren – ty hon hade två månader förut varit färdig att gå över gränsen, men blivit återkallad att leva, ehuru i outhärlig trånad efter det outhärliga hennes ande skådat, dock böjd i Guds vilja. Hennes ord till mig: "Se på Jesus!" blev för mig ett dyrbart testamente, som gav mig mod att leva. (Jag vet ej, om det är rätta uttrycket).

Mitt hjärta längtade efter att höra talas om Jesus och det var rätt många dyrbara själar på hemmet denna tid, men jag fick icke för Herren vara med dem, utan satt hos en liten lam flicka, hos vilken de unga, glada, utåtvända samlades. Det var en verklig pina att höra skämt och världsligt

tal, och Gud hade väckt en längtan hos mig att stund efter stund möta honom i mitt inre, fast jag icke förstod, huru jag skulle kunna bevaras så, ty – såsom jag sade till Frk. R: ”Jag är icke skapad för sällskapsliv”. Det blev ju så lätt ett sådant liv, då man för kärlekens skull intressera, och detta med unga icke troende. Men jag hade bett Gud, att han skulle styra mina steg, så att jag icke välja själv, utan att allt, vad han ville, skulle komma till mig. Men oaktat till det yttre lydig Guds vilja häruti, märkte jag ej, att min håg och min längtan alltjämt stod till det andra bordet, varifrån ett och annat ord om Gud nådde mig, och ej till att vara på den plats, där han satt mig. Guds Ande visade mig, att jag skall skiljas från alla vänner, så att jag ej hade denna själviska åtrå – länge stod jag emot denna röst, men innan jag lämnade sommarhemmet, hade jag givit offret, och jag sade: ”Nu, Jesus, är du min enda vän. Alla, dem du sänder, är nu blott dina tjänare i förhållande till mig”. En stilla kristen, en ung lärarinna från S.ng, förde Herren i min väg. Hon hade fått låna den lilla boken: ”Bönen” av M:me Guion; vi läste den tillsammans i stillhet. Den tycktes så underbar, så olikt allt annat; ehuru vi ej förstod den, tilltalade den dock vårt innersta. Jag längtade mycket att gå på denna

enkla barnaväg – att bedja inåt. Jag försökte, men det gick inte. Men då jag på hösten (1899) kom hem i min stilla kammare, o, hur ljuvligt vart det mig ej då! Det förekom mig såsom ett välkomnande ifrån Herren, och då en dag, när jag låg med min kropp tungt lutad mot soffan i bön, förmärkte jag, att min själ även på ett handlost sätt vilade i Jesus inåt, och det var så olika mitt forna sätt att bedja. Mitt hjärta var nu bragt i en stilla förbidan och väntan på Gud, och jag vågade tro en evig förlossning ifrån syndens makt i Kristus.

Så kom den 24 okt. 1899 – en välsignad dag! Jag hade på allvar frågat: "Herre, vad vill du, att jag skall göra. Här är jag, din tjänarinna. Visa mig din vilja!". Jag förbidade svaret, och det kom som en blix, som ett intryck i hela min varelse: "Bry dig ej om att söka verk, som synes för människor; du skall vara till för mig i bön." - "Ja Herre", sade jag, "inför dig i bön, där bör jag vara; men o, du vet, att min tro är svag, giv mig även ett personligt bibelord till stöd i frestelsestunder, att du kallat mig till detta." Tog bibeln, lät Herren göra uppslag och mina ögon föll på 11 v i 2 Krön 29: "Eder har Herren utkorat, att ni skolen stå inför hans ansikte

till att tjäna honom och till att vara hans tjänare och antända hans rökverk". Det var en helig stund, då Herren förnyade sitt förbund med mig, och detta blev ytterligare bekräftat på kvällen, då jag manades att gå ned i salen vid Westm.g. Det var första gången jag personligen fick höra ordet förkunnas av Not S.r. Det var någon som inledde med bön, och Herrens Ande kom så kraftigt. Jag mötte Herren! Han uppenbarade sig i ett ögonblick för mitt inre. Han uppenbarade sig som Kärlek på ett utsägligt sätt, och det tycktes mig att hela mitt inre vart förvandlat. Jag hade aldrig anat något sådant. Att han var kärlek, det visste jag ju, men att det innebar detta, det skulle jag ej trott, om det kommit till mig genom andra; det måste ha blivit en skänkt av Gud att få så känna denna utsägliga, underbara kärlek i sitt inre. Det var i mitt hjärta jag mötte honom, och han gick icke bort ifrån det, utan han stannade där och ville liksom göra sig riktigt hemma där, och detta var något så nytt, så heligt och så personligt. Jag vågade icke tala om det för någon människa. Jag gav honom rättighet att vara kärlek därinne, och mitt hjärta gick liksom av sig själv åstad och svarade på hans heliga tilltal – det var så lätt och så naturligt och dock så häpnadsväckande att vara den Helige Guden så förtroligt

nära. Det, som talades den aftonen blev för mig såsom talat ifrån Herren själv personligt till mig. Det var om bönen och dess uppgift och dess olika utveckling från en ringa begynnelse till en bön efter Herrens vilja. Texten var Upp. 5:8: "De hade var och en sin harpa och gyllene skålar fulla av rökverk, vilka är de heligas böner." Hade ej Herren valt den texten särskilt för mig, som han just den dagen kallat in på bönevägen? O, vilken ömhet i allt!

När jag kom hem i min kammare, välkomnade han mig. Det var så överväldigande detta, att jag kunde verkligen icke svara på frågan, huru jag tyckt om predikan. Nej, det var intet intryck blott; Han stannade kvar dag efter dag, vecka efter vecka, och jag fick vara hos honom. Var jag var gjorde detsamma. Han var där, och jag hörde endast honom tala; allt annat blev mig osmakligt att höra; intressanta föredrag på K.F.U.K tycktes mig tröttsamma och intetsägande; jag var glad, när det var slut, och jag fick gå allena. Kunde icke mycket samtala, och när någon talade med mig, talade hjärtat därinne under tiden eller hölls i uppmärksamhet på den rösten, som talade därinne. Jag manades till avskildhet och aktsamhet i mitt umgänge; Han var noggrann, att jag ej talade mer, än

som var nödigt och att jag ständigt skulle se på honom. Detta förnimbara varade så ungefär ett par månader. Så ofta det gavs tillfälle, gick jag och hörde ordet förkunnas i salen vid Westm.g. Min själ drack in detta ord. Jag fruktar, att jag frossade i det, men det blev mig ibland alldeles för övermäktigt, det vart så fullt i mitt hjärta att höra om förlossningen i Kristus – det var ju alldeles för stort och underbart – att så få störta sig in i detta stora kärlekshav. Vid denna tid fick jag Tersteegens brev I. Han blev min ande en trofast vän i min ensamhet under vintern.

I april 1900 var jag mycket frestad av andemakterna; hela mitt inre var som ett ormbö, uppfyllt av orenlighet. Jag led mycket av denna orenhetens ande, som tycktes inkräkta på den plats, som endast tillkom Guds helige Ande att uppfylla. Hade jag måne handlat orätt uti att ej sedan ha låtit någon troende bedja i tro om dess borttagande? Skulle gärna velat fråga någon invärtes kristen till råds i detta fall, men ville ej taga ett steg utan Guds ledning. Bad Gud, att om det var hans vilja, han utan något mitt åtgörande skulle föra mig tillsammans med Not. S.-r för att fråga härom, men tog även nu fasta på det ordet: "Min nåd är dig nog", och så gick

en tid. Då kom en dag helt oförmodat en inbjudning till mig från en väninna A.B. att vara med om ett litet möte i hennes hem, då några trossyskon – däribland Not. S-r – skulle vara samlade. Det var den 14 maj 1900. Not. S-r läste något ur M:e Guion – o, huru dyrbart det var. Jag gjorde en indirekt fråga om vad som menades med ”pålen i köttet” som Paulus hade. Han svarade, att det gjorde ju egentligen detsamma, vad det var, när man blott minns, att denna plåga var Guds vilja för Paulus, och att han genom denna skulle hållas nära Herren. Ja, svaret var ju sådant, jag väntat, och som Gud även sagt till mitt hjärta.

Den 20 maj samma år efter gudstjänsten förde Gud åter Not. S-r i min väg. Han inbjöd mig till Frk B-n (Wallenting) kl ½ 6 em ”då några dyrbara själar skulle vara tillsammans”. Då sammanträffade jag för första gången med frk v. O-r, Em. U m.fl. av vännerna här. De voro utsägligt dyrbara dessa möten, då det samtalades över någon text eller lästes högt ur M:e Guion m.fl. Aldrig kan jag nog tacka Gud, att han förde mig in i denna lilla krets, där man av allt hjärta vill hålla sig till Herren och vara överlåten åt hans heliga vilja. Ja, Gud vare tack för all överflödande nåd!

Den 2 juni kom som en stråk från höjden – då jag gick över golvet och av Herren plötsligt hölls stilla – en förnyad kallelse från Herren, då mitt hjärta aningsvis fick se något av det djupa innebörden i ordet: ”Den, som äter mig skall leva för min skull.” På e.m. hade vi ett litet möte hos tant v. K-r, då några av vännerna var samlade och Not. S-r. talade över betydelsen av att äta Kristus. När vi skildes åt på kvällen, skulle jag velat bedja om ett samtal, - efter Gud nu lett det så, att han fört Not. i min väg, men jag lät tillfället gå förbi, så han gick ut. Då kom E.U. emot mig, omslöt mig och sade: ”Min nåd är dig nog”. Så hade jag åter fått svar från Herren på denna fråga. I detsamma kom någon och bad mig komma ut, emedan Not. ville säga ett par ord om en annan dag, då vi kunde samlas hos tant K-r, och jag trodde då det var Herrens mening att jag fick bedja om ett samtal. Så hade ju Herren förunderligt fört mig allt efter sin vilja på min bön.

Den 20 juni fick jag samtala med Not. S. inför Gud om min själs längtan efter ett fullare överlämnande åt Gud, samt under bön lämna mig i Guds hand för tid och evighet. Jag hade behov av att ha ett vittne till denna handling, som jag ansåg som en konfirmation, ett förnyande av mitt

döpelseförbund. Några dagar förut hade jag fått låna Louvigni "det fördolda livet" och läst däri under självprövning. Den boken hänförde mig och kom min ande att gå in i Gud. Delvis såg jag nog dess allvarliga krav, men ack, hur litet jag ändå visste, det anade jag ej i den stunden. Under sommaren 1900 på K.F.U.K var denna bok min skatt. Under denna tid hade jag det trångt, drog mig gärna undan och ansågs "besynnerlig" - ty jag kände ett enda stort behov efter att sjunka in i Gud. Han lät sig ej förnimmas på annat sätt än som ett enda intryck i mitt innersta: Guds vilja. I den var det gott att få vara. En gång var jag särskilt frestad, men just i den stunden räcktes mig ett brev - det kom som en kärlekens uppmuntran ifrån Gud och bragte nytt mod till mitt hjärta. Jag hade känt mig så ensam, men vissheten att förbönens makt var verksam inför Gud, och att se med vilken ömhet denna kärlek vakade över mig, det stärkte mig till uthållighet. Efter en tid av torka fick jag på hösten åter erfara Herrens ljuvlighet genom mycken sötma i mitt inre, ja hans kärleksdrag voro så starka och överväldigande, att jag vid allt detta överflödande goda icke visste, vart jag skulle ta vägen! - det fanns, tycktes det mig, icke plats för honom därinne i hjärtat - där var så trångt, att jag knappt

kunde andas – det var såsom ett lidande och dock så ljuvt i dessa kärleksdrag, varmed det fångades, det arma lilla hjärtat, som hade denna stora lycka hos sig och fick vara Honom så nära, och vid offentliga och mera enskilda möten, då Guds Ande bekände sig till ordet som talades, var denna överflödande nåd så stor, att jag knappast visste, huru jag skulle kunna behärska mig så, att icke denna glädje frambröt alltför mycket – hade en känsla av att vilja springa undan från alltsammans för att få vara i ensamhet med Gud, hur dyrbar än förkunnelsen om honom och gemenskapen med de dyra vännerna var.

Detta tillstånd nådde sin höjdpunkt Annandag jul 1900. Jag var så obeskrivligt lycklig i denna påträngande förnimmelse av Guds kärlek, att jag tyckte mig vara i himlen – men, ”den som står, se till, att han icke faller” - från denna himmel föll jag rakt ner – i avgrunden!

Jag kan icke här återgiva detaljer – alltnog, jag störtade ned genom att lyssna till frestaren och se efter ting, som synas – ned i mitt ”jags” mörka fängelse.

Hade i några dagar känt mig såsom ”skrymtare”, att min bekännelse varit högre än vad som var sant i mitt liv. Jag såg hemligt högmod och andra synder, och det måste

i ljuset. Hela min kristendom hade på sista året varit koncentrerad på det lilla orden: "är" död med Kristus, jag såg det såsom ett faktum, att jag var i ställföreträdaren då han dog. Detta hade Gud gjort levande, och jag tyckte, att ingenting skulle kunna rubba detta ords fasthet och osviklighet. Men att det måste gå lidandets väg till korset, och att man måste taga emot hans död såsom en gåva av honom själv, det visste jag ej – och så fann jag helt hastigt marken ryckt undan mina fötter, och jag vart nedsänkt i en bedrövelse så stor, att jag aldrig upplevat eller kunde få uppleva någon dylik. Min älskade Mästare var liksom tagen ifrån mig, och – var jag icke död med honom, då var jag icke heller kristen, ty så lydde ju orden ur Stockmayer, som varit så avgörande för mig: "Kristna äro korsfästa, eller de äro icke kristna." I början sökte jag på allt sätt försvara mitt "jag" - jag hade ju menat det ärligt med mitt överlämnande åt Herren, och han hade ju varit så nådig och lett mig i mitt liv – men ju mer jag fördjupade mig i min inre undersökning om, huru jag menat det eller icke i den särskilda frestelsestunden, ju mindre kunde jag reda ut det, men ett faktum var, att jag var en förskräcklig människa,

som så i mina tankar syndade mot Herren genom att ständigt vara upptagen med mig själv icke med honom. Detta vart så mycket pinsammare därför, att jag blivit vaken för den sanningen, att man i varje ögonblick antingen utväljer Kristus eller frestaren, och genom denna kretsgång i mina tankar utvalde jag ju ständigt den senare. Det innerliga böneumgänget med min Herre upphörde, i stället blev det likasom ett stumt blivande inför honom, likasom ett: "Herre, du ser!".

Nu kan jag av allt hjärta tacka Gud för denna tid, för den hand, som tog, och den hand, som förde kniven; det var hans kärlekshand, men det såg jag ej då. Ja, jag välsignar honom, att han förde mig just denna väg och i tid öppnade mina ögon, ty det var ju så, jag var icke ännu inne på korsvägen – att bli förd ut ur sin förblindelse, det var ju den största barmhärtighet.

Ja, alla mina erfarenheter fick falla undan, icke en enda av dem stannade kvar att förtrösta uppå – men det, som ej brast, det var Jesu kärlek. Han blev sig lik för min inre blick: lika älskansvärd, lika skön, lika underbar som den saliga dagen (24 okt) då han uppenbarade sig för mig. Vad han var i den stunden, det är han mig i evighet – ja

om än jordens grundvalar vackla, och himlarna försvinna så som ett moln, så är han oföränderligt densamme, som han varit av evighet. Kärleken kan icke förneka sig själv.

Och fastän jag gick som ett irrande får ute i öknen, hörde jag ur töcknet liksom en fördold röst i mitt inre: "Frukta icke, jag är mitt uti dig, den starka hjälparen"; detta ord uti mig var länge det enda min själ medvetet levde av.

Den 9 februari 1901 gavs mig ett intryck: Blodet, korset, Jesus i förbindelse med rösten: "I detta tecken skall du segra!" Därefter nedsänktes jag under lång tid i ett inre helvete, där jag fick se mitt "jags" vederstygglighet i all sin nakna verklighet – ja "all" vågar jag icke säga, ty mycket, mycket av det fördolda eländet återstår för Herren att uppenbara än. Jag fick se, att jag var den största syndare, som finns emedan jag syndat emot kärleken; jag har brutit kärlekens bud alla, och en enda av dessa synder hade varit nog för att korsfästa Härlighetens Herre – det är jag, som har korsfäst honom. Om en enda syndare funnits mer än jag, så hade Jesus stigit ned för att lida och dö för mig, så personlig var hans kärlek, och så personlig är även synden i syndaren, att en liten "mask i stoftet" kan pina och plåga

en Gud och liksom söndersarga detta stora kärlekshjärta ändå in i döden. O, detta hjärta kan ej såras så djupt av någon synd som genom den att ej bliva mottagen av det hjärta, för vilket det offrat allt för att få giva det del av sin salighet. O, djup av barmhärtighet – huru har jag ej med min otro plågat dig och kränkt din kärlek! Ja, det är en bitter stund, då man vaknar upp och ser, att det innersta av ens hjärta ej varit helt överlämnat åt Gud, att man nekat Herren att vara konung därinne. Ack, fast jag trott mig följa honom och älska honom, så var det ju för mig själv jag levat hela tiden, mig själv jag har behagat, mig jag älskat, mig jag velat se rättfärdig och helig, mig jag velat fröjda i hans åtnjutande. Det var icke hans ära jag sökt, utan min egen; mitt högmod, min egenkärlek har rövat från honom och fråntagit honom den egendom, som han så dyrt betalt med sitt eget blod. Ja, det var ”jag”, som var synden. Jaget, syndakroppen har ej rätt att vara till. Jesus dog för att i sin död bortföra detta jag och friköpa mig från dess trældom, trældomen under synden, trälbundenheten vid mig själv, och ändå har jag blivit kvar i egenviljans häkte och ej velat giva mig själv, mitt eget ”vara” till spillo.

Jag hade drömt mig vara en ”lilja i hans gård” - vaknade

och var en vederstygglig mask, som kröp där i sin vanskaplighet. Ja, jag bar ormbildens drag - "förbannad vare marken för "din" skull; törne och tistlar skall hon bära åt dig. Jag såg mig själv såsom förbannad och fann detta alldeles rättvist, och sålunda ställde jag mig själv fram inför min domare, som sagt: "Kommen, låtom oss gå tillrätta med varandra". Han fick göra med mig, såsom han fann för gott. När jag så gick in under förbannelsens dom, blev det i ett tag så underligt, en utsäglich glädjestråle bröt fram i mitt innersta, jag fann till min förvåning, att det var saligt att vara förbannad – men det var väl därför, att jag då gav Gud rätt i sin rättfärdighet.

Genom ett annat intryck visade mig Herren, hur han i sin stora kärlek sökte upp en stackars mask, påtog sig dess gestalt, förde den upp på korset i sin död. I hans grav, gömd i sin puppa – förvarades det liv, som sedan utvecklade sig till en annan livsform – fjäril – och svingade sig uppåt frigjord mot ljuset. Den kärleken var större än den, som kom liljan till del – och han har kallat icke rättfärdiga utan syndare. Åt rövaren gives nåd – missgärningsmannen blir avrättad med Jesus – den förbannade är välsignad i Jesus

upphöjd över jorden.

Den 27-28 febr. (1901) tycktes andemakterna uppbjuda hela sin makt för att draga mig ned i evigt fördärv. Det vart kamp på liv och död. Jag har känt dödsångestens kval och fasat för det mörka, vämjeliga djupet – jag var nere i helvetet; så att om någon skall säga: ”Det finns intet sådant”, kan jag svara: ”Jo, det finns”. Då jag hängde över djupet, kom denna röst till mig: ”Jag är uppståndelsen och livet; den som tror på mig, han skall leva, om han än dör, och var och en som lever och tror på mig, han skall icke dö evinnerligen. Tror du det?” - Jag svarade den prövande rösten ett ”ja”. Han sade: ”Du skall uppstå”.

Den dagen stod det i lösensboken: Jag är kommen till att kasta ut en eld på jorden, och vad vill jag hellre, än att den redan brunne? Men jag haver en döpelse att döpas med, och huru ängslas jag till dess hon varder fullbordad.” Dagen därpå stod det: ”Jag har satt dig före livet och döden, välsignelsen och förbannelsen. Välj då livet, att du må leva!” och jag sade: ”Jag har gjort mitt val: Jesus.”

Emellertid fick jag gå än djupare ned i självkänedom. Gud visade mig den fullkomliga lönlösheten av all kreaturlig verksamhet för honom, eller varje företag, som icke hans

egen Ande manade till; han visade mig, att jag kunde ingenting gott göra eller tänka, lämnad åt mig själv. Jag såg så mycket självbehagsamhet och självsökande på alla områden i mitt liv, och han uttömde mig så på all förmåga, att jag ej kunde företaga mig ett enda verk, utan låg där försjunken i fullkomlig oduglighet och olust till allt, ty jag syndade ju i allt, vad jag företog mig. Fordom trodde jag mig kallad till förbönens heliga ämbete – o, förmättna, stig ned i stoftet och drag skorna av dina fötter, ty den mark du står uppå är en helig mark – låt först dana dig av Guds Ande till att vara ett käril åt honom; övergiv först syndatjänsten och avgudatjänandet och låt så den store Översteprästen själv inviga dig till att vara en levit, en tjänare inför sitt ansikte.

Men han hade utkorat mig till bön; ja, men utan honom kunde jag intet göra – icke bedja. Det var i sanning ”att stiga ner och bli liten och börja från början igen.”

Men ack, det var ju just denna början, som var så svår, ty jag hade ingen väg att gå uppå. Jag hade ju fattat orätt i mitt fattande av införlivandet i Jesu död, trodde nu, att jag skulle vänta efter erfarenhet och vågade därför icke tillsäga mig det, som är ett faktum i ställföreträdaren, även

om det ännu icke blivit tillämpat uti en, - det är ju att vända upp och ned på Guds ordning, som är: först tro på ett fullkomnat verk i Kristus, sedan dess tillämpning såsom ett Guds verk uti en. Jag sökte ständigt utom mig en väg tillbaka, men Gud tillstodde ej att jag fick denna hjälp genom dem, till vilka jag satte min förtröstan – ehuru jag för övrigt fick mottaga så många välsignade dyrbara lärdomar och erfara Kristi överflödande fördragande kärlek genom hans barn, dem han sände till mig. ”Kärlekssmärtans barn” var blivit ett sorgebarn” - dock, ”så många böners barn kan icke gå förlorat!”.

Ja, jag var trött, trött av mig själv och mitt ständiga löpande i en cirkel. Jag hade ej rätt att ”vara till” - och kunde ej ”upphöra”. Jag orkade ej att leva – men förstod ej att dö! Det var liksom mitt kors blivit att icke bliva korsfäst med Jesus, varefter min ande trängtade, som fanns det ingen väg till avrättsplatsen – jag förstod ej, att jag då sattes i tillfälle att bära mitt kors, förstod ej välsignelsen av att den allt besmittande egenviljan och egenkärleken på detta sätt blev utan ”sitt bröd”, och att en Jesu lärjunge måste gå igenom både eld och vatten.

Men den trogna herderösten hade sagt ett enda ord: ”Förbida”,

och det gav mitt öga att se en glimt av ljus under de två månader, som jag tillbragte på Mörby (K.F.U.Ks sommarhem). Dagligen förbidade min ande Gud och fick därunder erfara välsignelsen av väntan på Gud och att i det inre förbliva i Guds vilja. Jag hade så små stunder för mig själv, men desto girigare var jag att begagna dem till att visa mig inför min Herre under tystnad. Därvid förnam jag Herrens närvaro såsom ett enda intryck: det var såsom om ett litet trött barn tages upp i modersfammen. Vid denna tid gavs mig den lilla sången: "Du vilan för den trötte är, o Jesu, du allena."

När jag återkom till staden och min kammare välkomnade mig Herren, och hans Ande var särskilt påträngande under början av september. Då förnyade Han sitt förbund med mitt hjärta och gav mig ånyo ett intryck av sin outsägliga, heliga, trefaldiga kärlek.

Därefter förde han mig åter i torka. Från denna tid (okt.) började min ande ånyo stava på orden: "Det är fullkomnat". "Min gamla människa har blivit korsfäst med Kristus." Herren hade så många gånger uppmuntrat mig i mitt inre, sagt att jag skulle lyssna till hans röst och tro hans ord, när han sade, att hans fullbordade verk ock hade skett i mig i honom, - men ändå

hade jag ej kunnat tro det, men en afton kom hans röst som en blix: "Om ock en ängel nedsteg från himmelen med ett annat evangelium o.s.v." Då såg jag, att här var det min tro, som måste göra sitt val, om icke hans gärning för mig skulle vara förspild. Vad han gjort stod mig fast, hans död var ju en död från synder en gång för alla, korset stod på säker mark – var det då världsfursten, som förblindat mina ögon, på det jag icke skulle komma till ljuset? Det måste vara så, ehuru det såg oförklarligt ut. Herren sade, att jag skulle förgäta hela mitt förspilda liv och endast förbliva i hans kärlek, och jag tackade honom härför och lade mig vid hans fötter.

Herren tillstod då en häftig frestelse från mörkrets makter (och även utifrån), som uppbjöd sin makt för att slita den uppväckta trognistan ur mitt hjärta. Det vart (31 okt) en kamp på liv och död, ett slitande fram och tillbaka invärtes. Då kände jag, vad det gällde, och nu var jag viss – det skulle aldrig blivit kamp, om det icke varit en allvarlig sak det gällde, en skatt, som min själs bittra fiende ville hindra mig ifrån att mottaga, men Gud vare lov! Min Jesus var starkare; han drog mig över till sig! Det var ett saligt ögonblick för anden i denna befrielses rena luft – en förkänsla av den fulla befrielsen en

gång. När "frestelsens hundar" sedan kommo, jagande sitt undslupna byte, så fick jag se, vilken nåd det var, att Gud tillstod denna nöd, som drev mig att liten och svag kasta mig i modersfammen. Nu kunde jag få tacka för allt, allt – ty jag fann, att det är saligt att "tro utan att se" och att med förtroende lik en kyckling krypa in under den skyddande modersvingen – där är väl mörkt, men ack, så tryggt och varmt. Kärleken höll sin hand över mig; han lät allt samverka tillgodo för det lilla felande barnet; allt var ju nåd, även det som kändes allra svårast, och jag fick se, att t.o.m. "pålen i köttet", tagen såsom från Herren, blev min ande till gagn, ty mitt högmodiga sinne behövde hållas nere i ödmjukhet inför Gud och människor, se, vilken svag stackare jag var, som behövde riktigt tungt vara kastad på Herren.

Och nu kom åter en tid, då Herren visade mig ännu dolda djup i mitt inre, som skulle överlämnas åt död. Lammets röst ljud såsom förr en gång: "Du skall hädanefter följa endast mig!"

All förnimmelse av Herren togs åter bort; ingen tröst fick jag av Guds ord; varje löfte nästan hade jag förr tagit åt mig; nu tillfredsställdes jag ej längre av löftet; det måste bliva reell verklighet.

”Herre”, suckade jag ur djupet av mitt hjärta, jag måste hava väsendet Dig själv. Tag allt, som hör till det inre liv, som blivit mig så kärt, på det du må vara mitt liv. Må jag räkna allt såsom förlust mot det överträffande i min Herres Jesu Kristi kunskap – ja, må jag räkna det såsom avskräde, på det jag må vinna Kristus och varda funnen i honom, icke havande min rättfärdighet, som kommer av lagen, utan den, som kommer genom tro på Kristus.”

Och han tog det, det ena efter det andra av det, som blivit mig dyrbart, tog det ur hjärtat, så att det ej fick samma betydelse för mig. Alla goda gåvor han givit, dem jag ej brukat rätt, måste lämnas tillbaka i hans händer, och alla avgudar måste utdrivas utan förskoning. En tid kom, då jag till kropp och själ var nerbruten. Guds tjänare höllos fjärran, mina kära böcker kunde jag ej läsa (de var ju blott andras erfarenheter), bedja inåt (som jag varit van) kunde jag ej; all håg och förmåga att skriva vers och brev försvann på långa, långa tider – och sjöng gjorde jag aldrig. En gång förtrodde jag mig till en älskad syster i Herren; det kändes så gott, ty hon förstod mig så väl – men efteråt vart jag bestraffad av Herren: ”Är ej jag din förtrogna? Behöver du någon mer än mig?” På den kärleksfulla frågan kunde jag ej annat svara än: ”Herre, du är nog

för mig”, och jag fick säga denna vän, att jag blott funnit henne för att lämna henne tillbaka åt Herren. Ja, han hade ”stängt omkring mig” både i andlig och lekamlig mening, så att jag ej kunde komma ut, men ”det är saligt att sitta tyst och ensam, när man fått sig det pålagt”. Min bön var blott en enda längtan efter den levande Guden!

Den 24 febr. 1902 fick jag ett möte med Herren och intrycket: ”Tre äro de, som vittna: Anden, vattnet och blodet, och de tre äro till ett.”

I Gudablodet är liv; i Gudablodet är kraft till avdöende!

Den 28 febr. var för mig en betydelsefull natt – jag mötte Herren i mitt inre på ett nytt sätt – där framställde han hela mitt liv för mig i alla enskilda punkter, och där gällde i varje punkt mitt jaord och i varje punkt en slitning mellan frestaren och Gud. Frestarns ord var: ”Stig ned av korset!”, men dragningen av den himmelska magneten var starkare – lovad vare Gud! Kampen varade i tre timmar, alldeles uttröttad och nedbruten till min kropp vart det tid att stiga upp, och som jag insåg att jag måste ha detta med min Gud allena, bad jag Gud om bistånd, och han hjälpte mig på övermänskligt sätt att fullborda min klädsel, städa i rummet samt vara med vid frukosten

– ehuru utan att kunna äta en bit och med stor svårighet att tala – men månne ej detta tillstånd var en förnimmelse av huru kroppen i det nya förbundet skall vara Anden underdånig och anden, höjd över jorden i salig medvetenhet av segern, som i Jesus Kristus skedd är? Efter denna böjning att hörsamma Guds vilja kom min kropp åter i sitt vanmäktiga tillstånd i ensamheten, och min ande sjönk in i Gud.

En Herrens tjänare (F-g) kom till mig ett par dagar därefter. Han sade, att det som skett med mig, var blott en begynnelse, emedan avgrundsviljans offerande är det första.

Huru många gånger under de tvenne sista åren har jag ej känt den helige Gudens nitälskan och berörts av eldsflammornas vidrörelse i det inre – och dock – alltjämt skådar jag framåt mot den saliga stund, då min andes fibrer skola bliva helt indragna i honom. Guds Ande trängtar efter detta hela, fulla insänkande i kärlekens hav och på Östanå i augusti 1903 var denne Andes dragning särdeles stark; det var såsom hade Kärleken särskilt utsett mig till offer för sina kärlekspilar; där bjöds mig Guds i Kristus gjorda vilja såsom en gåva i Kristi död; där mötte jag honom såsom ljus, liv, kärlek.

Nu kan jag ej längre såsom fordom sätta upp dagar och stunder och särskilda erfarenheter att stödja min tro uppå, ty varje stund är lika dyrbar att sjunka in i honom, oberoende av alla yttre och inre värderingar; på honom själv och hans på korset fullgjorda livsgärning vill jag nu endast rikta min blick – o, Herre, giv mig nåd därtill. Erfarenheter kunna tagas ifrån en, men ej hans erfarenhet för ett fallet människosläktes försoning och frigörelse. Och den heliga viljas uppsåt, som av evighet såg mig och mitt införlivande i Kristi död, är ju att ej förvägra den kringirrande lilla sparven att finna sin tillflykt, sitt bo uti honom, efter den ändå aldrig kan finna något, som tillfredsställer dess behov därute i världen, utan blott i honom kan verkligt äga sin tillvaro. Han har ju ock sagt till mig: "Nu ditt förflutna är icke mer; du har varken framtid eller förfluten tid annat än i mig." Jag vet ock, att han själv förvarar det, som blivit honom av hans Fader ombetrott. Han sade vid ett annat tillfälle: "Allt, som är ditt, det kan tagas, men det du i Kärleken har, det finnes hos mig i förvar." O, så vill jag då förgäta det, som är tillryggalagt, och sträcka mig efter det, som är framför – ej söka hos mig, vad som finnes blott i honom, ej vänta att se frukter på naturens

gamla träd, men vänta allt av livsträdet, i vilket min lilla späda kvist blivit inympad, ihågkommande vad han sagt till mig: "Jag är såsom en grönskande cypress; hos mig är din frukt att hämta." Det är hans sak att frambringa frukten – må jag blott stund för stund stå så öppen för honom, att jag må vara till för honom, insjunkande i hans död, mottagande hans liv – på det jag ej må bedröva honom, som köpt mig med sitt blod. O, att jag vore rätt trogen mot denna nåd! Dock har jag upphört att förtrösta på min egen trohet; det är ett fruktlöst arbete, ty aldrig är jag så trogen, som jag borde vara, men jag litar på, att han är trofast, som har givit mig löftet, och att han aldrig lämnar det lilla lammet i öknen, utan, när han lagt det på sina axlar, bär han det även hem. Han är den store Läkaren och det sanna läkemedlet, hans gudablod min livsdryck, hans kött min mat – men den, som äter honom, skall ock leva för hans skull. Att få vara i denna heliga vilja och låta honom vilja i mig, må det vara mitt dagliga bröd. Det är så tryggt att oberoende av vad man är eller icke är, få gömma sig i honom, som är, och fröjdas över, vad han är i sig själv, ty han "är oändligen rik och salig".

O, närvarelse, huru nitälskande du är! Du vill, att jag intet

begär har till den allra minsta lilla sak i denna värld, utan att du allena skall vara mitt enda och allt och giva mig allt i din stora barmhärtighet. Må då mitt inre öga skåda blott efter dig i helgedomen, o du sol, o du liv, som jag får nämna: Min kärlek! Du trefaldiga kraft, du heliga Treenighet, förborga mig i dig, att jag aldrig må se mig om efter mig själv eller efter de ting, som synas. Må mitt inre öra allt mera öppnas, o du evigt talande Gud, för din sakta viskning i själens grund; gör det inre känslsinnet allt mera mottagligt för att känna din helande frälsarehands vidrörande, att min själ under din ömma fostran må ligga helt överlåten och av samma kärlekshand dragas in i den kärlekens fångst, den du bärgar in i din not. Du stannar ej därvid, att du fångat mig, o Kärlek, ty emedan du vet, att det ej vore nog för mig att blott bliva dragen i land, så tar du den lilla sprattlande fisken av kroken, lägger den på elden och bereder den till en mat: den din vilja kan förtära för att till sist helt omsluta den med dig själv. - O kärlek, huru stor är icke din barmhärtighet mot arma, förtappade syndare, dem du får taga till dig och låta bo hos dig för att utan att förskyllan få smaka, huru ljuvlig du är. O, jag vet nu, att du är mig så nära i mitt innersta, ja, närmare än jag

är mig själv och att du aldrig viker ifrån mig. Du har ju lovat att vara alla dagar nära, och du håller, vad du lovar, du eviga sanning. Om icke du hade förbarmat dig över mig, låge jag nu i avgrunden – jag skulle hava fallit dit även under mina bästa bemödande att stanna kvar hos dig – dock, o Kärlek, skulle väl en avgrund kunna skilja mig från dig? Du har ju visat mig, huru jag i mitt fall just störtade ned i helvetet, och huru du var där och tog emot mig i fallet, och därför, o Gud ”vart skall jag gå för din ande, och vart skall jag fly för ditt ansikte? Stege jag upp till himmelen, så är du där, och bäddade jag åt mig i dödsriket, si så är du där, toge jag morgonrodnans vingar och uppsloge mitt tjäll ytterst i väster, så skulle också där din hand leda mig och din högra hand hålla mig. ”Och därför, då jag ej kan fly undan en sådan påträngande godhet, som bjuder sig åt mig, så ville jag väl hellre störta mig in i detta hav, detta bottenlösa djup av godhet och barmhärtighet, på det du måtte få sluta dig tillsammans över mig, och varje minne av mitt ”vara” för evigt utplånas. O, kärlek, du som först har älskat mig, giv mig ett hjärta att älska dig med – eller rättare – giv mig din rena kärlek, att du uti mig må älska och tillbedja

dig själv. O, vare du själv ditt lov, ty aldrig kan jag tacka dig, som du är värd – en evighet är för kort därtill. Må jag lägga min mun i stoft, och i stillhet tillbedja inför ditt ansikte, ty ord komma ej återgiva, vad anden innerst innesluter, som är på samma gång en hunger och en mättnad, verkad av din heliga närvaro!

Dessa drag av min levnad och din kärleks förande med mig ha ju blivit nedskrivna inför ditt ansikte och i känslan av min stora ovärdighet, och vad du skall med dem att göra, o Gud, det vet jag icke – men jag vågar säga, att det är du som haft saken om hand, eljest hade nog ej något blivit skrivet?

Men efter de nu äro till, må du taga dem i din hand och välsigna dem till vad du ämnat dem; finge de blott vara ett litet vittne om din stora barmhärtighet och aldrig svikande trofasthet, så att ett hjärta därigenom komme att ännu mer älska dig, så vore ju kärlekens avsikt vunnen.

O, du himmelska magnet, drag genom din skönhet alla hjärtan till dig, älska dig själv in i dem du vunnit, så att de icke kunna motstå dig. Uti ditt uppstungna hjärta få alla dina fattiga små gå till vila, och när du så får gömma dem och genomtränga dem med dig själv, så att du

i dem får vara vad du är, då finner ock du i dem din vila! Må det då i allas hjärtan och liv bliva ett enda: Lammet.

O, huru underbart en gång, när du, o Sol, fångar alla de spridda strålarna till en enda flamma, som blixtrar in i dig för att evigt förenas med sitt ursprung! Då skall enheten uppenbaras i mångfalden och mångfalden insänkas i enheten, då skall kärleken vara sitt eget pris, när du blivit allt i alla, då skall saligheten fullt avtäcka sin – nu blott genom tron anade hemlighet:

”Gud och intet mer.”

Ja, ”Lammet, som är slaktat, det är värdigt att taga makt och rikedom och visdom och starkhet och pris och ära och lov”. ”Honom, som sitter på tronen och Lammet vare lov och pris och ära och kraft i evigheters evighet! Amen.”

”Icke att jag allaredan har vunnit det eller redan är fullkomnad, men jag far därefter, att jag må fatta det, emedan jag ock har blivit fattad av Kristus Jesus.” (Fil 3:12).

Amen.

S. den 23 april 1904.

Tvenne drömmar, givna åt L.H den 13-14:5 1903.

Första drömmen.

I

Kallelsen.

Till litet armt, förvillat får,
som gått den egna vägen
och sargats uti syndasnår,
når kärleksrösten trägen;
Guds eget vittne träder fram:
”Säg, vill du följa med Guds Lamm
på törnestigen smala?” -
så ängeln höres tala.

”Se denna stig, där en och en
du ser så stilla träda -
säg, vill du vandra den med mig?
Jag vill dig stöda, leda;
du blivit kallad, du också

att denna helga korsväg gå,
som skall för evigt skilja
dig från din egenvilja.

Från konungen från varje år
gå kärleksrika buden,
och tabernaklet färdigt står,
och väntande är bruden.
Den lilla skaran här du ser,
till samma land den sig beger
att gömd, fördold och ringa
sin konung hyllning bringa.”

Och själen ser med undran så
sig själv i anden föras
att denna sälla ort uppnå
där Lammets röst skall höras,
där hon skall undervisning få,
till Konungens förfogan stå.
Av nåd hon blir upptagen
och får sin klädnad tvagen.

II

Tabernaklet står inrett, smyckat,
nådstolen är upprest där -
därifrån skall hans stämman höras,
hans, som evigt är, vad han är.
De, som hungra få mättnad här,
Han det levande brödet är;
Han är källan med livets vatten
för var törstande själs begär.

Se, hur kärleken sig utgiver -
fadersögat till alla ser.
Lammet själv har ju allt fullkomnat,
Lammet helt sig åt alla ger.
Det är gott, att på honom tro
av hans vilja i allt bero.
Sälla vila i herdefamnen,
duvoenfald och barnatro!

Nu här rustas till Lammets bröllop,
allt i bilder, i form sig ter,

stort och smått i det inre donas,
och i väsende det sig ger.
Se, Guds Ord skall åtskilja allt
för att visa dess rätt halt,
för att "något" till "intet" göra,
så att Jesus kan ta gestalt.

Kungadottern med guld från Ofir
härligt smyckad för honom står;
brudens följe, de rena jungfrur
följa troget i Lammets spår.
Vem är skaran, ej räknas kan?
Genom blodet han alla vann;
skaran kom ur den stora trängseln
och med Lammet den övervann.

Herrens präst fått sin tjänst att sköta,
ständigt inför Guds anlet' stå
tjänande uti helgedomen
tända kärlekens rökverk på;
tiga, tala uppå hans bud

iklädd renhetens offerskrud,
troget akta på Andens maning
till förfogande helt för Gud.

Varje själ fått sin plats att vara
där sin uppgift hon fylla får.
Allt, som finnes i tabernaklet
till Guds kärleks förfogan står;
var och en av hans vilja böjd
tjänar honom med lust och fröjd;
det är han, som dem allting giver
uti kärlekens djup och höjd.

Se, Guds hand öppnar vart förrådshus! -
varje gåva är blott av nåd
och den minste i syskonkretsen
överbringar en kärlekstråd.
Sälla uppdrag, som alla få,
vilka kallelens nåd förstå;
helt försänkta i kärleksviljan
endast inför Guds anlet stå.

"Frid med dig!" så en hälsning ljuder,
där den nykomna platsen fått,
"Tänkte säga: Min lilla syster;
men hon har ju en vinge blott".
Själen smärtsamt sin ställning ser,
hon fragmenten av sig beser.
Snart hon glömmer dock allt sitt eget,
kärlekstråden så glatt hon ger.

Tiden hastar till bröllopsdagen:
tabernaklet i ordning stå;
ännu mycket dock är att göra -
profetian fullbordan får.
"Det" blir färdig och "det" och "det",
outsägliga hemlighet;
allt blir tecknat med Guds insegel
i den tidpunkt, som ingen vet.

"Tystnad!" bjuder en mäktig stämman
och Guds ängel till alla går
för att giva det luttringsmedel,

som till frälsning dem tjäna får.
Var och en tar emot det mått
utav lidande, han har fått;
och man gläder att vara intet,
uti vilket Gud allt förmått.

Tider gå under stum förbidan -
nu är lidandets tid förbi;
då ett härskri därute ljuder:
”Upp till bröllopet! Utgå fri!”
Alla, klädda i dödens dräkt
vakna upp vid Guds Andes fläkt
och går ut till sin konungs möte
för att iklädas bröllopsdräkt.

En av själarna blev försumlig,
hon i rummet blev ensam kvar.
Av den port, som hon skulle vakta,
togs hon åter uti förvar.
Under smärta hon ligger där,
ty sin konung hon haft så kär

velat göra hans hjärta glädje.
Får hon vara sin Herre när?

III

Inför Guds Lamm.

Si; allt är ljus, "Si, allt har blivit nytt!"
allt lidande i salighet förbytt;
allt, vilket bar förnedringens gestalt,
skall visa nu sin härlighets gestalt

Nu skaror utav andra ställas fram
till prövning inför levande Guds Lamm.
Allt, som är äkta, eldens prövning tål,
allt utav Gud skall nå sitt väsens mål.

Bland frälsta skaran, vilken Gud tillber
man en oändlig skara duvor ser;
och Konungen emot dem alla ler,
där han med fröjd på sina kära ser.

Då vänder han sig om och ser den själ,
för vilken han i allt har sört så väl,
men som ändock ej färdigbildad är
och därför ej är med i skaran där.

”Vad är med den?” han sorgset frågar då
”Hvi kan du ej bland min duvor stå?”
Och själen i sitt inre dömer sig:
”Det har berott, o Herre, blott på mig”.

Jag skulle fallit ut och icke in,
jag tog ej emot den nåd, som blivit min;
ditt dödssår fick ej visa fullt sin kraft,
jag skulle eljest tvenne vingar haft.

Med kärlekssmärta han på själen ser
men böjer nådigt sig till henne ner
och tager med sin hand på hennes sår
och strax av nåd – hon färdigbildad står.

IV

Förvandlingen.

Nu duvoskaran blir kallad fram
till nådatronen inför Guds Lamm!
Det nya namnet han alla ger,
och på ett tecken förvandling sker.

En enda duva så ren och mild,
dess öga speglar hans egen bild!
Ett gudomstecken, ett gudomsord –
och duvohamnen till stoft är gjord.

Serafiskt väsen så ljust och klart
ur sin förvandling blir uppenbart -
i samma stunden – ett himmelskt ljud -
och saligt sjunker det in i Gud.

Andra drömmen.

I

Jagets rike.

Sluten i en "ormbild" själen

sänkes i det avgrundsdjup,

där de mörka andar härska

över otrons höjd och djup;

i den kvaluppfyllda eldkraft,

som blev djävulens natur,

ger hon sig i jaget bunden

likt ett själviskt jordiskt djur

Avgrundssandar henne tränga

hotande med hugg och slag,

"ljusets änglar" henne locka:

högmod, ära, självbehag,

vredens krafter ha sitt utbrott,

girigheten vårdar "sitt"

egenkärlek, egenvilja

bilda fallets avgrundsmitt

Gamle Adam ännu lever,
anden i Guds vilja sluten
och när gott och ont hon prövat
skall Guds Ord, det skarpa svärdet

därför blir hon frestad så,
kan dock i Guds kraft bestå,
och utvalt den goda del,
skilja ande, kropp och själ.

Och när furierna rasat,
ledes hon till "jagets" häkte
övergivenhetens mörker
och hon vämjес vid sitt eget,

själen blivit skymfad, hädd
kastas på eländets bädd;
sänker sig i själen ner,
ty hon sig förbannad ser.

I det bottenlösa djupet
anden får sitt elds-dop taga

smakar själen syndens död,

uti lidandenas glöd,
och när allt dess eget blivit
bortbränt, krossat och till skam,
då, först då är själen lämplig
till en boning åt Guds Lamm.

II

Fåfångans marknad.

På fåfångans torg samlas avgrundens trälar,
där köpslås och handlas om människosjälar,
där böjer man sig för det köttsliga "jag",
som gömmer sin ormbild i skönhetens drag.

Där allting är sken, fast det verkligt sig visar,
där allt, som är lögn och förställning, man prisar,
där allt, som är ädelt, man hotar och skyr,
och där från Guds anlet upproriskt man flyr.

Då världsfursten bjuder från högmodets höjder
förfinade njutningar förföriska fröjder,

där jordiska tingen för själens begär
bli tusende bojor, som fjättra dem här.

Här gäller att utvälja den, som skall tjänas
ej Kristus och Belial kunna förenas,
var stund, som man smeker sitt själviska "jag",
då dödstecknas själen med djävulens drag.

Men anden, som lyssnat till himmelska ljuden,
han väljer att tjäna den levande Guden,
och ställer sig helt under Gudsviljans lag,
av nåd får han bära sin Frälsares drag.

III

Livets frö.

Tillbaka i sitt häkte -
i överlåtenhet -
nu själen åter lämnas
i övergivenhet.

Men när i maktlösheten
den arma sjunkit ner,
han i sitt inre smakar
den frid, ej världen ger.

Uti sitt inre dödssår
han korset upprest ser
där kärleken sig sänker
i själens avgrund ner.

Han ormen söndertrampar
och köper anden fri,
och löst ur sina bojor
han går med jubelskri.
I själens livsgrund vilar
det evighetens frö,
som bildar himmelriket,
det liv, som ej skall dö.

När Adams egenvilja
sin egen dödsdom skrev,
barmhärtighetens gåva;
Guds Ord intalat blev.

När egenviljan brytes
av lidande Guds Lamm,
då spirar kärleksbrodden
ur dödens hölje fram.

Ur detta livsfrö födes
Guds Son och tar gestalt,
när han i intetheten
får vara själens allt.

Så vårda kärleksgnistan!
I själens inre grund
Gud Fader, Son och Ande
är nära stund för stund.

Ja, om i helvetsglöden
du än blir nedsänkt här,
kan ingenting dig skilja
från detta Gudsbegär.

Du har förtjänt att lida -
bort därför, högmodsmakt!
Men helvetet blir himmel,
när Gud sitt ord har sagt.

IV

Förbida Herren!

Förbida Herren
i kvalets natt
och vårda troget
din hjärteskatt!
I själens inre
han komma skall,
som bringar troner
och makt på fall.

Du skall från självet
befriad bli:
Se, häktets fånge
får utgå fri.
Du lyfte blicken
mot himlen opp,
och Kristus vare
din fröjd, ditt hopp.

Om ock han dröjer
en liten tid,
i själens centrum
du dock har frid.
Se, Gud oändlig
och salig är.

Han giver sig
åt din själs begär.

Dig överlåten
i honom göm
och för hans kärlek
allt annat glöm.
Så har du vila
uti hans sår,
och ifrån döden
till livet går.

V
Förlossning:

Om i svartaste natt du sjunker
i den djupaste avgrund ner,
fadersögat ifrån sin himmel
till det lidande barnet ser,
och den tidpunkt, som du ej vet,
löser själv han sin hemlighet,
låter himmelens förlåt remna
och du skådar – Guds salighet.

Job 33:28.

Dig vare lovad båd först och sist,
min ormaförtrampare Jesus Krist!

Linnéa Hofgren ingick den 27de januari 1921 i den eviga vilan efter att de sista tre månaderna ha varit så svag att hon måst intaga sängen. Hon jordfästes den 6 februari i Spånga kyrka.

Den rättfärdiges minnes förbliver. Hon talar ännu fastän hon är död.